

onafhankelijk van de hoeveelheid urine (wanneer de dieren echter eenige dagen honger leden, dan veroorzaakt histamine een sterke verhooging der stikstof-afscheiding). Tyramine doet, in tegenstelling met histamine, de afscheiding stijgen. De beide amines hebben dus in dit opzicht tegengestelde werking. Aan deze werkingen verandert niets, wanneer men den voorraad koolhydraten of vetten der dieren verhoogt, door toediening van glucose of olijfolie. Op welke wijze deze werkingen tot stand komen, is hiermede nog niet duidelijk.

RINGER.

Eigenaardige vetlichamen. — In den laatsten tijd werd nogal eens gewezen op de aanwezigheid van verschillende eigenaardige vetlichamen, waaronder het zoogenaamde winterslaap-orgaan. Ref. had herhaaldelijk gelegenheid van deze vetlichamen praeparaten te zien, waarbij blijkt, dat men met in kwabjes verdeelde organen te maken heeft, die doen denken aan sterk gevasculariseerde ophooping van epitheelcellen (epitheellichaampje), waarvan de cellen echter sterk of minder sterk gevacuoliseerd zijn en in haar vacuoli vet bevatten. Zij boezemden mij vooral belang in met het oog op de gelijkenis met de melkylekjes in het groote net. Waarschijnlijk moet men ze opvatten als ophooping van stapelcellen 1), die zeer veel verwantschap met sommige bloedcellen vertoonen. Nu beschrijft ENGEL in *Zeitschr. f. Zellforschung u. mikr. Anat.*, Bnd. 2, H. 4, 1925 een bij een aantal zoogdieren gevonden vetlichaam, liggende in het kleine bekken, iets naast en vóór de blaas. Het is een gepaard lichaam, bestaande uit kwabjes, die aan thymusbouw doen denken. De lobjes zijn rijkelijk van vaten voorzien en bevatten cellen, met fijnkorrelig bruin pigment. Bij oudere dieren gaat dit lichaam geheel op een vetlichaam gelijken, daar dan de cellen gaan vervetten.

Ref. vond dergelijke vetlichamen bij den nierhilus en onder de rughuid van knaagdieren, alsook naast den thymus (mensch). HÜBSCHMANN (*Verh. d. deutschen Gesellsch. f. Pathol.* 1924) heeft een vetlichaam, als boven beschreven, in den nek van den mensch gevonden.

M. W. WOERDEMAN.

De reflexanurie. — In de *Wiener klin. Woch.* 2 Juli 1925, 749 vindt men van de hand van H. RUBRITIUS een verhandeling over dit veel bestreden vraagstuk. Men heeft deze reflexanurie kunnen waarnemen bij twee volkomen gezonde nieren, waarbij door de een of andere oorzaak (meestal door een uretersteen) plotseling één der ureteren werd afgesloten. HÖRDER nam een geval waar van anurie na een val van den patiënt in het water, welke na 48 uren doodelijk afliep; men moet hier wel een reflexwerking aannemen, van de huidzenuwen uitgaande, door een hevigen prikkel tengevolge van de koude. RENNER e.a. konden bij proefdieren aantonen, dat een koudewerking op de huid een samentrekking van de niervaten met daarvan afhankelijke verminderde urine-

1) Mag deze naam in overweging gegeven worden voor de Deutsche „Speicherzellen“?